

MONA KASTEN

Un nou început

seria again #1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2019

Capitolul 1

White

Uitându-mă la plăcuța cu nume de lângă sonerie, las capul într-o parte și ezit să întind degetul. Îmi strâng mâna pumn. Din nou, drama ultimelor zile îmi inundă mintea.

Săptămâni întregi de certuri cu părinții... Două mii șapte sute de kilometri... Douăzeci și patru de ore de condus... Lăsasem totul în trecut. Cu două nopți în urmă, ajunseseam aproape picând de somn într-un hotel amărât din Woodshill. În primele ore, m-am luptat cu impulsul de a mă întoarce. După aceea, totul a fost clar.

Pentru că reușisem: *eram aici.*

De fapt, lucrurile nu fuseseră conform așteptărilor mele. Desigur că aruncasem o privire de la distanță asupra noului oraș; parcă deja cunoșteam munții din Oregon, pădurile nemărginite și chiar campusul universității – grație internetului. Ieri, avusese loc festivitatea de început de an pentru boboci, iar după aceea m-am dus să văd niște apartamente pe care le găsisem pe internet. S-a dovedit a fi o pierdere de timp, deoarece toate erau niște dărăpănături. Dar nimic din toate acestea nu mai avea importanță, pentru că eram, în sfârșit, în Oregon.

Libertate!

Acesta era singurul gând care mă susținuse în ultimele luni. Acum puteam să îmi încep propria viață, să fac lucrurile așa cum mi le doream. Ultimii nouăsprezece ani fuseseră al naibii de sufocați. Deseori, m-am simțit

ca o pasăre eliberată din colivie doar câteva minute pe zi pentru a face câteva cascadorii. Dacă se poate numi cascatorie să afișez o figură simpatică la petreceri, să zâmbesc amabil și să conversez pe ici, pe colo cu câte un necunoscut; pentru asta eram... o artistă desăvârșită. Sau o pasăre încarcerată.

Pentru părinții mei, aparența era totul. Părul meu era elegant coafat și purtam haine cu cele mai fine croiuri. Puteam să afișez la comandă un zâmbet fermecător. Trebuia să fiu fiica perfectă – sau măcar să par.

De aceea, primul lucru pe care l-am făcut ca studentă, în afară de împachetarea câtorva cutii, a fost să intru în cel mai apropiat salon de înfrumusețare pentru o schimbare drastică a culorii părului. Fără șuvițe lungi și blonde: șuvițe castanii îmi încadrau acum obraji. Pentru prima dată, îmi purtam părul natural ondulat. Mama nu ar fi fost de acord cu asta. Ura că îl moștenisem pe tata.

De ani buni, mă târâse o dată la patru săptămâni într-unul dintre acele saloane de elită în care erai privit pieziș de îndată ce linia părului avea cu o jumătate de centimetru mai mult. Insista să-mi vopsesc părul într-o nuanță de ombre auriu, pentru a-mi pune în valoare culoarea neobișnuită a ochilor – un amestec de gri cu verde. Fetișcană fiind, mă trezeam diminețile mai devreme și trebuia să mă străduiesc să-mi întind părul cu placa, pentru ca buclele mele naturale să fie netede și să-mi încadreze mătăsos fața. Tot acest tărăboi se terminase pentru totdeauna. Niciodată nu-mi va mai controla cineva afurisita de culoare și textura părului – și cu atât mai puțin, mama!

De fiecare dată când părul meu tuns scurt îmi gâdila obraji, îmi aminteam că îmi este, în sfârșit, permis să fiu eu însămi. Acesta a fost primul meu pas spre libertate și, chiar dacă sună caraghios, mă simțeam ca o persoană complet nouă.

Din păcate, noua mea frizură nu mi-a purtat noroc în găsirea unui apartament. Spre deosebire de majoritatea

bobocilor, eu nu am aplicat pentru un loc în cămin — doream să locuiesc singură. Nu îmi surâdea ideea să mă trezesc într-o bună zi cu mama în camera mea, și s-o văd cum analizează disprețuitor fiecare colțișor. Astfel, am început să caut un apartament în zona campusului — acolo, cel puțin așa speram eu, nu avea să mă găsească prea curând. Asta nu a făcut decât să complice și mai mult treaba, așa cum se întâmplase pe parcursul ultimei zile și jumătate.

Găsisem doar câteva camere ce se eliberau abia în ziua în care trebuia să îmi părăsesc patul din hostel și mi se părea că fiecare dintre locuințele rămase era groaznică. La primul apartament: potențialul meu coleg de cameră era interesat mai mult de mărimea cupei mele de la sutien, decât de obiceiurile mele proaste. Dezgustător! Numai gândul la perversul acela îmi ridică părul în cap. Apoi, mai era tânăra mamă care dorea nu doar o colegă de cameră, ci și o bonă cu care să locuiască. Nici asta nu era mai bună! În apartamentul numărul șase, am dat de un cuplu care, practic, începuse să se încalce de față cu mine. Și toate celelalte locuințe erau ori murdare, ori năpădite de mușegai. Habar n-am de ce, dar îmi imaginam căutarea unei cazări ca fiind mult mai ușoară.

Probabil, de aceea îmi venea atât de greu să apăs ultima sonerie pe ziua de azi. Literale de pe plăcuța cu nume s-au aprins și mă ardeau pe retină.

White

Acum e acum! Nu mai găsisem alte oferte de locuințe aproape de campus. Dacă nu mă mutam în săptămâna următoare, locuiam afară, pe străzi. Fiind început de semestru, era totul rezervat. În plus, prețurile crescuseră într-un ritm alert. Cele șapte nopți petrecute în camera cu douăsprezece paturi mă costaseră o mică avere. Chiar dacă în cont aveam o sumă de bani frumușică, aceasta nu fusese, până la urmă, alocată unei camere amărâte, cu unsprezece colocatari și dușuri la comun.

Aveam nevoie de locul ăsta. Dacă nu luam apartamentul, trebuia să îmi găsesc o bancă undeva în parc, ca să am unde să stau la început de semestru, sau să îmi fac o căsuță în propria-mi mașină. Orice s-ar fi întâmplat, sub nicio formă, nu mă mai întorceam în Denver. Niciodată! Voi începe de aici, oricare ar fi prețul. Chiar dacă trebuia să dorm câteva nopți sub cerul liber, tot era mai bine! Orice, dar să nu mă întorc în Denver.

Am tras aer adânc în piept și am apăsat soneria. În timp ce așteptam, am lăsat aerul cald al dimineții să îmi inunde plămâni. Abia dacă observam presiunea crescândă din piept.

Un, doi, trei, patru, cinci...

Inspiră. Expiră. Respiră. Număram în tăcere și țineam ochii închiși.

În cele din urmă, se auzi sunetul specific al soneriei ce îmi permitea accesul. Am inspirat din nou, înainte să împing ușa.

Domnul K.White – pe atunci nu îi știam prenumele – a menționat în e-mailul său că apartamentul este la etajul doi, pe stânga.

Înainte să pun piciorul pe prima treaptă, am auzit o ușă de sus deschizându-se și, după aceea, un murmur înăbușit, care devenea tot mai clar pe măsură ce urcam.

O voce de femeie a șoptit:

- Ai numărul meu. Cineva își drese glasul:
- Tu știi că eu nu...
- Nimic serios, știi, știi. Mi-ai explicat foarte clar.

După care a urmat un sunet suspect. Se sărutau pe hol? Am ascultat mai atent. Fără să-mi dau seama, pașii de deasupra se apropiau de mine pe scări. Nici nu băgasem de seamă că mă oprisem, apoi, în timp ce urcam treaptă cu treaptă, îmi admiram unghiile de la picioare date cu oja albastră și sandalele argintii. Făceau parte din

cele câteva haine scumpe aduse cu mine. Mă atașasem de anumite lucruri mai mult decât voiam să recunosc.

Un oftat moale răsună chiar deasupra mea și am ridicat capul. După ce a trecut de mine, am examinat-o pe fata care, cu siguranță, ieșise din apartamentul pe care urma să îl văd. Nu părea să mă fi observat în timp ce plutea în jos cu un zâmbet fericit și visător. Judecând după roșeața obrazilor și părul ciufulit, fusese ocupată cu altceva înainte.

O, Doamne!

Încruntându-mă, am urcat ultimele trepte. Domnul White era pe nicăieri. Am mers ezitând pe coridor și privind în ambele părți. În stânga mea, o ușă era întredeschisă. Acea trebuia să fie!

Am împins ușa și m-am oprit șovăitor în pragul ei.

Holul de la intrare era îngrijit, puteam să văd niște jachete atârdate pe un cuier. Erau acolo diferite tipuri de teniși, câțiva bocanci de lucru și câțiva pentru mers pe munte, toți aliniați ordonat. Mi-am ridicat sprâncenele în mod apreciativ: colecția de încălțăminte trăda o varietate de interese. Mi-am luat avânt să trec pragul și am intrat în holul îngust. Am răsuflat ușurată la vederea podelei laminate. În sfârșit, fără covor! Mi-am scos cu greu pantofii și i-am așezat frumos lângă ceilalți.

– Scuze, frate! strigă o voce gravă din camera care avea deschidere direct în hol. Încerc de o veșnicie să scap de ea fără să par un nesimțit! Dar unii oameni, pur și simplu, nu înțeleg când le faci o aluzie.

Uau! Părea a fi un băiat pe cinste.

Vocea a devenit mai clară:

– Știi că vizionarea a fost planificată în ultimul minut, dar mă bucur că a ieșit până la urmă.

L-am auzit apropiindu-se, pașii lui răsunând pe podeaua laminată.

– Iar dacă ai prietenă, e în regulă, atât timp cât...

Domnul White a apărut subit în pragul ușii. Ce să zic, nu doar lui i-a picat fața când m-a văzut. Și eu am rămas fără cuvinte.

Primul lucru pe care l-am observat la el a fost partea de sus: abdomenul gol, sculptat și încordat. După aceea, tatuajele. Am înclinat capul și am privit tușul de pe pielea lui bronzată.

Mama mia!

Și-a dres vocea făcându-mă să îmi revin din transă.

– Tu ce naiba cauți aici?

Mă holbam la el complet interzisă. Nu era cu mult mai mare decât mine, poate cu un an sau doi. Avea ochii calzi, de culoarea caramelului, pomeții proeminenți și părul brunet, mai lung pe mijloc și mai scurt în părți.

În final, îmi revenise vocea:

– Am venit să văd apartamentul. Am discutat pe e-mail. Cuvintele mele au țâșnit mult prea rapid.

Domnul White – încă îl numeam așa, chiar dacă știam că era complet stupid – își înclină capul și mă privi sceptic:

– A! Harper... a murmurat ușor. După aceea păru că ceva îi trece prin minte. Și-a plimbat ochii pe trupul meu preț de o secundă, apoi fața i s-a întunecat și a dat din cap încet:

– Nu!

Cum adică, nu? Confuză, i-am întors privirea critică. Eram pe cale să răspund, dar a repetat:

– Nu!

– Cum adică, nu? mi-am încrucișat brațele la piept. Nu așa ne-am înțeles prin e-mail?

– Trebuie să fi fost o neînțelegere, tu, cu siguranță. Tu nu te muți aici, spuse el și se întoarse, dispărând cine

știe pe unde. Tot ce știam e că nici măcar nu văzusem nenorocitul de apartament.

– Dă-ți seama și singură, zise el peste umăr.

Am rămas cu gura căscată și fără cuvinte.

Băiatul ăsta dispăruse. Mă lăsase singură în hol fără să îmi dea măcar o șansă. Nu am reușit să spun nici măcar un cuvânt din discursul pe care îl pregătisem pentru vizită. În ultimele patruzeci și opt de ore dădusem peste multe faze de rahat, dar asta... Asta era prea de tot!

Simțeam că-mi plesnește capul, iar din gât mi-a ieșit un scâncet de frustrare. Am alergat împleticindu-mă după domnul White.

– Hei! am strigat dând năvală în ceea ce părea a fi o sufragerie primitoare și bine luminată. Afurisitul se opri din mers și se întoarse cu fața spre mine. Sprâncenele i se încruntaseră de nervi în timp ce eu urlam la el. Nu mă poți da afară fără măcar să îmi arăți apartamentul!

Ceva ca un șoc îi străfulgeră ochii calzi și cafenii, care oricum nu se prea potriveau cu atitudinea lui rece.

– Să-ți arăt că pot? Își încrucișă mâinile și am putut să observ mai multe simboluri pe brațele lui. În urechi îmi răsunau ca un ecou sunetele de indignare pe care le scotea mama uneori când ceva i se părea oribil.

– Ei bine, nu poți. Am vorbit pe e-mail, la naiba! M-ai invitat să vizitez apartamentul, așa că ar trebui să am voie să văd măcar camera și să îmi dai cel puțin o șansă ca să te conving că pot fi o colegă de apartament bună! Mă străduiam să nu mârâi la el.

Afurisitul ridică o sprânceană și se uită la mine cu stupoare.

– Așa cum am spus, trebuie să fie o neînțelegere, am crezut că ești un tip, dar, cu siguranță, nu ești. Din nou, m-a privit enervant de sus până jos. Caut un coleg de cameră, nu o *colegă* de cameră, a accentuat el.

În momentul acela, nervii mei au explodat. Celelalte apartamente pe care le vizionasem nu-mi plăcuseră deloc, dar acesta era chiar bun.

— Ai cea mai mică idee prin ce am trecut în ultimele două zile? am izbucnit eu, iar pulsul mi s-a accelerat. Într-un loc, un tip stătea în bucătărie în chiloți — *în niște chiloți murdari* — și m-a întrebat ce mărime port la sutien. În trei dintre apartamente mi s-a spus că favorurile sexuale fac parte din chirie; în altul, că trebuie să fiu dădacă; și, de două ori, abia dacă mi-am putut opri potențialii colegi de apartament să nu și-o pună de față cu mine!

Deși aproape că urlam, dar nu îmi trecea prin cap să îmi cobor vocea. În momentul acela avalanșa de cuvinte aluneca cu toată viteza. Dacă aș fi știut unde era bucătăria, aș fi țâșnit, aș fi apucat o tigaie și l-aș fi pocnit pe acest arogant nenorocit — exact cum am văzut în *Rapunzel*.

— Am văzut camere pline de mucegai. Am fost în apartamente atât de înțesate de murdărie, încât nu puteai să vezi podeaua. Câteodată, nici nu îmi dădeam seama dacă stau pe un covor sau pe altceva, la care nici nu vreau să mă gândesc. Am fost în apartamente care miroseau atât de tare a iarbă, încât mă puteam droga doar dacă respiram.

Am făcut încă un pas spre el îndreptându-mi umerii.

— Începutul vieții mele în Woodshill a fost de rahat, așa că nu îmi spune să dispar. Vreau să văd nenorocita aia de cameră!

Expresia de neîncredere de pe fața lui s-a transformat într-una de indiferență totală, de parcă își pierdea prețiosul timp cu mine.

— ăsta este exact motivul pentru care nu vreau o fată aici, a spus el calm. Nu am nevoie de smiorcăieli interminabile și de chestii sensibile de fete.

Acum adrenalina mă stăpânea în așa hal, încât tremuram. Poate că nu a fost o idee prea bună să îmi vărs

nervii pe băiatul ăsta. Dar, câteodată, nu mă puteam opri până când nu dădeam totul afară.

— Ai terminat sau mai am de suportat multe din astea? Dacă răspunsul este da, atunci aş prefera să mă îmbrac adecvat pentru această ocazie, a continuat cu voce neutră. Indiferența lui mă făcea să mă enervez și mai tare.

— Bine, am rostit printre dinți, întorcându-mă cu spatele în căutarea sandalelor — ca să mă împiedic de o lampă pusă pe podea. Am înjurat. Tare. Mai ales când am auzit chicoteala lui în spatele meu. A sunat foarte masculin, ceea ce, probabil, mi-ar fi plăcut la orice alt băiat. Dar, cu siguranță, nu la acest arogant, nesimțit și insensibil. Ieșind din sufragerie, am putut să aud un telefon sunând: melodia era un cântec de la formația Fall Out Boy. Surprinzător, afurisitul avea gusturi bune la muzică.

Lacrimile îmi umpleau ochii în timp ce îmi puneam sandalele. Nu voiam să mă întorc în Denver, la o viață care era atât de falsă și de previzibilă — ca plasticul.

Întreaga mea personalitate a fost o mascaradă pe care mama o manipulase în funcție de propriile dorințe. Am realizat asta abia acum trei ani, când am văzut cât de departe era în stare să meargă. În acea zi, încrederea mea în ea a fost spartă în mii și mii de bucățele. Credeam că mama mă va proteja întotdeauna. În schimb, m-a încărcat cu tot mai multe minciuni, până când abia am mai putut rezista sub greutatea lor. După aceea, nimic nu a mai fost la fel.

Am înghițit în sec și am încercat să-mi alung gândurile negative.

În acel moment, mâinile îmi tremurau de frustrare. De data asta, aveam nevoie de mai mult timp pentru a-mi închide curelușa sandalelor. Am auzit vocea înăbușită a afurisitului în timp ce vorbea cu cineva la telefon. După câteva secunde, a înjurat tare.

I-am auzit picioarele desculțe pe podea venind spre holul de la intrare. Doamne, de ce trebuia să port acele sandale? Era mai bine să-mi luat ceva mai ușor de încălțat.

– Hei! vocea lui răsună în spatele meu.

Mi-am lăsat sandaua dreaptă descheiată și m-am ridicat încet.

– Ce-i? am răcnit eu uitându-mă la el.

Își pusese un tricou bleumarin strâmt care i se întindea pe tot bustul. Încrucișându-și mâinile la piept, se încruntă la mine:

– Celălalt potențial coleg de apartament tocmai m-a lăsat baltă, a spus arătând spre smartphone-ul din mâna lui.

– Aha, și? am spus nepăsătoare, căutând în geantă după cheile de la mașină.

A răsuflat exasperat și a bătut cu piciorul în podea de mai multe ori, încât nu am avut de ales decât să îmi ridic privirea.

– Vor fi niște reguli, a început după un moment de ezitare, plimbându-și privirea ca și cum m-ar fi scanat.

– Reguli?! Pentru ce, dacă pot să întreb? Nu mai puteam suporta. Mă resemnasem cu gândul de a mă întoarce la hostel și de a-mi plânge de milă până când aveam să îmi revin, astfel încât să pot căuta noi anunțuri de apartamente. Nu aveam nevoie de prostiile dobitocului ăstuia.

– Pentru tine, dacă vrei camera, vor fi niște reguli pe care va trebui să le respecti. A făcut un gest de invitație cu mâna și s-a întors spre sufragerie. De parcă l-aș urma chiar așa de ușor.

– N-am nevoie de camera ta afurisită! am urlat la el. M-am aplecat și, în sfârșit, am reușit să-mi închei cealaltă sanda.

Și-a scos capul din cameră și și-a trecut mâna prin păr:

– Ascultă, am nevoie de bani și m-am săturat să tot prezint apartamentul. Oamenii mă tot lasă baltă.

– Mă întreb oare de ce, am murmurat.

Îmi ignoră răspunsul sarcastic.

– Iar tu ai nevoie de un loc în care să stai, așa că încetează să te mai plângi și hai să vezi camera.

Am deschis gura pentru a riposta, dar afurisitul era deja în sufragerie, fără să se obosească să aștepte răspunsul meu.

Ce îmi doream cu adevărat era să ies din apartament ca o vijelie și să-i trântesc ușa în față. În schimb, m-am oprit.

Ca să fiu sinceră, chiar și holul de la intrare era deja mai drăguț decât toate apartamentele pe care le văzusem și preferam să îmi încep semestrul aici, decât pe o bancă, în parc. N-avea ce rău să-mi facă dacă aruncam o privire. Nu conta cât de prost era tipul – renunșasem la mândrie de atâtea ori azi, iar acum nu avea să se mai întâmple.

– În regulă!

Nu m-am mai obosit să-mi scot sandalele și m-am dus direct în sufragerie. Acum, că mă calmasem, am putut să apreciez cât de drăguț era amenajat. O canapea uriașă în formă de U, cu multe perne pe ea, stătea în mijlocul camerei. Pe diagonală, era un geam foarte mare, în spatele căruia am zărit un balcon. Pe dreapta era o bucătărie deschisă cu un blat mare.

– Deja cunoști sufrageria; acolo, în spate, este bucătăria; aici este baia, continuă afurisitul, conducându-mă prin sufragerie. Arată spre o ușă pe jumătate deschisă și am putut să zăresc o parte din gresia albastru-deschis și o cadă mare, înainte de a ajunge la ultima ușă.

– Asta este. Nu e foarte mare, dar tot e mai bine decât o cameră de cămin.

A apăsat pe clanță.

Mi-am ținut respirația și am intrat.

Camera era mică. Însă îndeajuns de mare pentru lucrurile strict necesare. Pereții colorați în crem și geamurile care lăsau ultimele raze ale zilei să pătrundă înăuntru compensau acest aspect. În mod clar, nimeni nu mai locuia aici — era complet gol, cu excepția unui birou, a unui scaun de birou alb, a unui raft de cărți mic și a unui pat. La vederea saltelei, am strâmbat din nas. Nu voiam să știu ce se întâmplase pe aici.

— Nu te îngrijora, Ethan va veni să își ia patul, a spus nesimțitul arătând cu capul spre obiectul din discuție. Poți păstra biroul și rafturile, dacă dorești.

Am încuviințat, luându-mi ochii de la pat. Podeaua camerei era din lemn masiv. Ochii mei s-au repezit pentru a examina fiecare colț, să văd dacă există și cea mai mică urmă de umezeală sau de mucegai. Totul părea a fi în regulă.

Aș putea învăța aici. Iar după ce patul va dispărea, îmi voi putea lua o canapea extensibilă, pentru a economisi spațiu. Deja mă puteam gândi la așternuturile minunate cu care urma să o acopăr. Și ghirlandele de lumini! Camera aceasta va avea ghirlande de lumini!

Mama le-a urât dintotdeauna. Spunea că arată ieftin, pentru că, în opinia ei, nu se potriveau cu restul mobilierului pe care îl alegea cu mare grijă. Pe lângă asta, mereu mă atenționa că eram prea mare pentru treburi atât de copilăroase, iar, atunci când am adus în secret o ghirlandă cu lumini, cumpărată cu banii mei de buzunar, menajera noastră a aruncat-o de îndată ce a găsit-o.

O, da — aici voi avea ghirlande de lumini! Și voi umple camera cu lucruri pe care înainte nu aveam voie să le am, deoarece nu se ridicau la standardele mamei mele.

Exact așa cum nici acest băiat nu se ridică la standardele ei — îmi trecu prin gând. Probabil ar face infarct dacă l-ar vedea. Sau ar vomita. Gândul acesta aproape că m-a făcut să râd.

– Îl iau, am spus. M-am întors spre el și am ezitat un moment, observându-i privirea meditativă. Apoi mi-am aplecat privirea spre simbolurile tatuate pe antebrațe și... da, mama, cu siguranță, ar leșina. În afară de faptul că aveam un acoperiș deasupra capului, gândul că mama nu l-ar agreea pe afurisit făcea apartamentul mult mai plăcut.

– Încă nu știi regulile, mă avertiză el cu o sclipire de amuzament în privire.

– Spune-le! am zis și am întors privirea din nou către cameră. Nu m-am simțit în felul acesta în niciuna dintre camerele vizitate până acum. În mod instinctiv, știam că aici e locul meu și că aici mă voi simți bine, indiferent de reguli.

Domnul *Nu - voi - locui - niciodată - cu - o - femeie* se îndreptă încet spre birou. Se sprijini de el, cu mâinile încă încrucișate. Între timp, atitudinea mea nu mai părea atât de ofensivă, ci mai degrabă defensivă.

– Prima regulă, și ridică un deget: nu mă deranja cu chestiile tale de fete! Nu dau doi bani pe viața ta personală. Așa că nu îți impune prezența asupra mea. Nu vom avea nicio seară a fetelor în sufrageria mea. Eu aleg canalele TV și să nu vii să mi te plângi de problemele tale!

– Mă pot obișnui cu asta, am răspuns rece.

– A doua regulă, continuă el nepăsător, îți ții gura închisă dacă agăț pe cineva! Nu am nevoie de nimeni care să îmi zică ce să fac la mine în casă!

– Nu dau doi bani pe cea cu care umbli! am ripostat eu, privind ușa cu un pic de îngrijorare. Într-adevăr, camera lui era în celălalt capăt al apartamentului, dar cine știe cât de gălăgios putea să devină? M-am încruntat. Sper să nu bag de seamă dacă o face cu cineva.

– Iar în ultimul rând...

S-a îndepărtat de birou și s-a aplecat peste mine. Era cu câțiva centimetri mai înalt, a trebuit să îmi mijesc ochii pentru a răspunde privirii lui încruntate...

– Nu îmi pasă cât de bine arată picioarele tale în pantalonii ăia scurți.

Dintr-odată, îmi ardeau obrajii, dar nu am clipit. Și eu puteam să intru în joc.

– Nu e nicio șansă ca noi doi să ne cuplăm, vocea lui întunecată m-a învăluit, iar respirația lui mi-a atins tâmpelile. Așa că nu îți face speranțe!

Am simțit furnicături în stomac, și nu erau de la foame. Mirosea bine – o combinație de ierburi aromatate și mentă. Fiind distrasă de apropierea lui subită, mi-a luat câteva secunde ca să procesez ceea ce tocmai spusese.

– Îmi pare rău să îți rănesc egoul! m-am recules eu pentru a riposta, dar am depășit etapa cu *băieți răi* de câțiva ani.

Ceea ce era adevărat. Nu intenționez să am de-a face cu vreun băiat în viitorul apropiat.

Nu se aștepta la asta. I se citea uimirea pe chip. Își frecă fața și făcu un pas în spate.

– În acest caz, bine ai venit în *Casa de White!* A întins mâna. Eu sunt Kaden.

Pentru o secundă, nu am procesat ce a zis. După aceea, am deschis larg ochii și am sărit entuziasmată:

– Asta înseamnă că mă pot muta?

Kaden a tresărit:

– Deja încalci prima regulă.

Mi-am înfrânat entuziasmul și am coborât tonul vocii:

– Scuze, eu sunt Allie!

Îmi venea tot mai ușor să spun noul meu nume: Allie. Probabil, pentru că așa m-am prezentat la vizita tuturor apartamentelor de până acum.

Am dat mâna ca să facem cunoștință: mâna lui Kaden era aspră și caldă. M-a luat prin surprindere senzația. M-a lovit direct în piept.

Și, cu siguranță, nu am fost pregătită pentru fiorii care m-au trecut în momentul în care Kaden a început să traseze delicat cu degetul mare cercuri în palma mea.

Mi-am smucit mâna din strânsoare și i-am aruncat o privire încruntată.

– Ce naiba a fost asta?

– Voiam doar să verific dacă ai înțeles regula numărul trei. Rânjind încrezut, și-a băgat mâinile în buzunare.

Băiatul arăta bine, dar nu exagerat. Așa-zisele lui reguli erau o glumă. Mi-am masat mâna de câteva ori ca să scap de senzația de gădilare. Doamne, de ce trebuia să aibă mâini atât de calde?

– Deci, când pot să mă mut?

Kaden a dat din umeri și s-a întors către ușă.

– Imediat ce plătești chiria și garanția! Camera e a ta.

M-am abținut și nu am dansat de bucurie până în momentul în care a ieșit din încăpere.